

Księga Daniela - numer dwudziesty szósty

Siedem czasów Nabuchodonozora: proroczy gobelin odslaniający pogaństwo, papalizm i Stany Zjednoczone

Jeff Pippenger
2023-12-21

Symbolika Nabuchodonozora w czwartym rozdziale jest niezwykła. Jego „siedem czasów” symbolizowało okresy, w których pogaństwo („ustawiczne”) i papiestwo („przestępstwo spustoszenia”) deptały świątynię i zastęp.

Potem usłyszałem, jak jeden święty mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa widzenie dotyczące ofiary codziennej i występuku spustoszenia, aby oddać zarówno świątynię, jak i zastęp na podeptanie? Daniela 8:13.

Podeptanie „zarówno świątyni, jak i zastępu”, o którym mowa w wersecie trzynastym, reprezentuje „siedem czasów”, które było ostatnim z dwóch aktów Bożego oburzenia; a „siedem czasów” Nabuchodonozora reprezentuje „siedem czasów”, które było pierwszym z dwóch aktów Bożego oburzenia, lecz oba są prorocznie przedstawione jako ta sama linia.

I rozciągnę nad Jerozolimą sznur Samarii i pion domu Achaba; i wytrę Jerozolimę jak człowiek wyciera misę, wycierając ją i odwracając do góry dnem. 2 Księga Królewska 21:13.

Księga Daniela, rozdział ósmy i wersec trzynasty, dotyczy drugiej linii Bożego oburzenia, zesłanego na południowe królestwo Judy, poczynając od 677 r. p.n.e. „Siedem czasów” Nabuchodonozora przedstawia linię pierwszego Bożego oburzenia, zesłanego na północne królestwo Izraela, poczynając od 723 r. p.n.e. „Siedem czasów” Nabuchodonozora przedstawia tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, w których pogaństwo deptało świątynię i zastęp, a następnie tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, w których papizm deptał świątynię i zastęp.

Papizm to po prostu pogaństwo pod płaszczkiem wyznawania chrześcijaństwa. „Ochrzczone pogaństwo”, że tak powiem. W katolicyzmie nie ma nic, co reprezentowałoby ani Chrystusa, ani chrześcijaństwo. Świat poznał ten fakt w czasach Ciemnych Wieków, lecz od 1798 roku o tym zapomniał. Papiestwo ma to samo serce co pogaństwo. Religia i obrzędy tych religii są identyczne. Wyrok nad Nabuchodonozorem „siedem razy” polegał na tym, że dano mu serce bestii. Serce bestii, które mu dano, było sercem reprezentującym religię pogaństwa, czy to jawnego pogaństwa, czy pogaństwa zamaskowanego w formie katolicyzmu. Siostra White stwierdza, że smok z dwunastego rozdziału Objawienia to Szatan, lecz w sensie wtórnym jest to pogański Rzym.

"A zatem chociaż smok przede wszystkim przedstawia Szatana, to w sensie wtórnym jest symbolem pogańskiego Rzymu." Wielki spór, 439.

Bestia, którą Nabuchodonozor przedstawiał przez „siedem czasów”, była bestią smoka przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, a następnie bestią katolicyzmu przez kolejne tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni. Na końcu tych dni Nabuchodonozor jest symbolem Stanów Zjednoczonych,

które ostatecznie okazują się fałszywym prorokiem. Proroczno Nabuchodonozor przedstawiał smoka, bestię i fałszywego proroka, które są trzema mocami składającymi się na duchowy Babilon i prowadzącymi świat do Armagedonu. Nabuchodonozor przedstawia dosłowny Babilon i w ten sposób posłużył jako symbol wszystkich trzech mocy tworzących duchowy Babilon ostatnich dni.

Aby rozpoznać dopiero co zidentyfikowaną symbolikę, ważne jest, by najpierw umiejscowić Nabuchodonozora w roku 1798, gdy jego królestwo zostaje przywrócone pod koniec „siedmiu czasów”. Ustanowimy ten punkt orientacyjny w czwartym rozdziale Księgi Daniela, zanim zaczniemy systematycznie analizować ten rozdział.

Podczas „czasu końca” w 1798 roku Księga Daniela została odpieczętowana i wówczas spełniła swój cel, ukazując coraz jaśniejsze światło, które miało wystawić na próbę, oczyścić i wyłonić dwie klasy czcicieli. Odpieczętowanie Księgi Daniela wyznacza początek trój etapowego procesu testowania, opartego na prawdach objawionych w tamtym czasie.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Proroczym celem odpieczętowania księgi, która składa się z Księgi Daniela i Księgi Objawienia, jest wypróbowanie pokolenia żyjącego w okresie, gdy księga ta zostaje odpieczętowana. W dwunastym rozdziale Księgi Daniela wskazane są trzy prorocтва dotyczące czasu. Pierwsze to tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, podczas których moc ludu świętego miała zostać rozproszona.

Ty zaś, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca; wielu będzie biegać tu i tam, a poznanie się pomnoży. Potem ja, Daniel, spojrzałem, a oto stało dwóch innych: jeden po tej stronie brzegu rzeki, a drugi po tamtej stronie brzegu rzeki. I jeden rzekł do męża odzianego w lniane szaty, który był nad wodami rzeki: Jak długo jeszcze, aż do końca tych cudów? I usłyszałem męża odzianego w lniane szaty, który był nad wodami rzeki, gdy podniósł swoją prawą i lewą rękę ku niebu i przysiągł na Żyjącego na wieki, że będzie to czas, czasy i połowa czasu; a gdy dopełni rozproszenia mocy ludu świętego, wtedy wszystko to się zakończy. Daniela 12:4-7.

Pozostałe dwa prorocze okresy w rozdziale dwunastym to tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni oraz tysiąc trzysta trzydzieści pięć dni.

I usłyszałem, lecz nie rozumiałem; wtedy rzekłem: O mój Panie, jaki będzie koniec tych rzeczy? A on rzekł: Idź swoją drogą, Danielu, bo te słowa są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i doświadczonych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie; i żaden z bezbożnych nie zrozumie; lecz mądrzy zrozumieją. A od czasu, gdy codzienna ofiara zostanie zniesiona i zostanie postawiona ohyda spustoszenia, będzie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. Błogosławiony, kto czeka i doczeka do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni. Daniela 12:8-12.

W wersetach „czas końca” jest dwukrotnie wspomniany i określony jako moment, kiedy słowa Daniela miały zostać odpieczętowane. Słowa, które mają zostać odpieczętowane w „czasie końca”, to trzy prorocze okresy: tysiąca dwustu sześćdziesięciu (czas, czasy i połowa czasu), tysiąca dwustu dziewięćdziesięciu oraz tysiąca trzystu trzydziestu pięciu. Dwa z tych trzech okresów są określone jako „dni”. Dwa z trzech zakończyły się w 1798 roku, a trzeci zakończył się na samym końcu 1843 roku. Chodzi o sam koniec 1843 roku, ponieważ werset stwierdza: „błogosławiony ten, kto wytrwa i doczeka do...”

Słowo „cometh” oznacza „dotyka”. Dlatego błogosławiony jest ten, kto czeka i także dotyka pierwszego dnia 1844 roku. Czas zwłoki z przepowiedni o dziesięciu pannach rozpoczął się wraz z pierwszym rozczarowaniem w historii millerystów, a to rozczarowanie nadeszło w sam ostatni dzień 1843 roku, a sam ostatni dzień 1843 roku dotyka pierwszego dnia 1844 roku. Błogosławieństwo oczekiwania rozpoczęło się, gdy czas zwłoki rozpoczął się wraz z pierwszym rozczarowaniem.

Jest o wiele więcej do omówienia w tych wersetach, ale kwestia, którą tu rozważamy, to prorocza rola Daniela. Celem Księgi Daniela, którą w tym fragmencie reprezentuje Daniel, jest uruchomienie trzystopniowego procesu testowania, gdy księga zostanie odpieczętowana. Danielowi powiedziano, by szedł swoją drogą aż do czasu końca, kiedy księga miała zostać odpieczętowana. Zakończenie rozdziału podkreśla, co się wydarzy, gdy nadejdzie czas końca.

Lecz ty idź swoją drogą aż do końca; bo spocznesz i powstaniesz do swego działu u kresu dni.
Daniela 12:13.

Księga Daniela miała stanąć na swoim miejscu na końcu proroczych dni Daniela.

"Kiedy Bóg daje człowiekowi szczególne dzieło do wykonania, ma on stanąć na swoim miejscu, jak uczynił to Daniel, gotów odpowiedzieć na Boże wezwanie, gotów wypełnić Jego zamysł." Manuscript Releases, tom 6, 108.

W czasie końca, w roku 1798, Daniel stanął w swoim losie, co w wersecie trzynastym jest wyrażone jako „u kresu dni”. Koniec wygnania Nabuchodonozora, trwającego „siedem czasów”, wskazuje na rok 1798, gdyż zakończyło się „u kresu dni”.

A po upływie dni ja, Nabuchodonozor, podniosłem oczy ku niebu i rozum mój powrócił do mnie; i błogosławiłem Najwyższego, i chwaliłem oraz czciłem Tego, który żyje na wieki, którego panowanie jest wiecznym panowaniem, a Jego królestwo trwa z pokolenia w pokolenie. Wszyscy mieszkańcy ziemi są jak nic; On czyni według swej woli w zastępach niebieskich i wśród mieszkańców ziemi, i nikt nie może powstrzymać Jego ręki ani powiedzieć Mu: Co czynisz? W tym samym czasie mój rozum powrócił do mnie; a ku chwale mego królestwa wróciły do mnie moja godność i mój blask; moi doradcy i moi możni zwrócili się do mnie; i zostałem utwierdzony w moim królestwie, a dodano mi wspaniałego majestatu. Teraz ja, Nabuchodonozor, chwałę, wysławiam i czczę Króla niebios, którego wszystkie dzieła są prawdą, a Jego drogi są sprawiedliwe; a tych, którzy chodzą w pysze, On potrafi upokorzyć.
Daniela 4:34–37.

Wyrażenie "koniec dni" oznacza czas końca w roku 1798. Nabuchodonozor został wówczas utwierdzony na tronie, a jego królestwo nie było już częścią dziejów bestii pogaństwa i papizmu. W tym momencie Nabuchodonozor reprezentował w pełni nawróconego człowieka i tym samym reprezentował bestię z ziemi z prorocstw biblijnych, która zaczęła panować w 1798 roku, rozpoczynając jako baranek, choć była przeznaczona, by ostatecznie przemówić jak smok. On przedstawia bestię z ziemi, która panowałaby przez siedemdziesiąt symbolicznych lat, w wypełnieniu Izajasza 23, tak jak jego królestwo panowało przez siedemdziesiąt lat dosłownie. Symbolika jest nie do podważenia.

Nabuchodonozor stanowi prorocze ogniwo między trzema mocami przedstawionymi w rozdziałach dwunastym i trzynastym Księgi Objawienia. Tam są one określone jako smok, bestia z morza i bestia z ziemi. W szesnastym rozdziale Księgi Objawienia są one określone jako trzy moce, które prowadzą świat do Armagedonu. „Siedem czasów” Nabuchodonozora łączy wszystkie te trzy bestie, ponieważ dosłowny Babilon ilustruje duchowy Babilon, a ta sama linia prorocstwa, która znajduje się w Księdze Daniela, jest kontynuowana w Księdze Objawienia, gdyż obie księgi wzajemnie się dopełniają.

Nabuchodonozor przedstawia rok 1798 jako prorocze ogniwo łączące smoka, bestię i fałszywego proroka. Rok 1798 był „czasem końca” dla poselstwa pierwszego anioła i historii millerystów. William Miller został doprowadzony do tego, by oprzeć całą swoją proroczą konstrukcję na rozpoznaniu smoka pogaństwa i bestii katolicyzmu, ale nie widział Stanów Zjednoczonych jako bestii z ziemi i fałszywego proroka. Widział historię sprzed „czasu końca” w 1798 roku, ale przyszłość była jeszcze przed nim. W „czasie końca” w 1989 roku wszystkie trzy moce zostałyby rozpoznane.

Odpieczętowanie proroczego rozpoznania smoka i bestii w 1798 roku jest reprezentowane przez rzekę Ulai w rozdziałach siódmym, ósmym i dziewiątym. Odpieczętowanie proroczego rozpoznania smoka, bestii i fałszywego proroka w 1989 roku jest reprezentowane przez rzekę Hiddekel w rozdziałach dziesiątym, jedenastym i dwunastym. Nebukadnezar reprezentuje ruch pierwszego anioła, który nadszedł w 1798 roku, i typizuje Belsazara, który reprezentuje ruch trzeciego anioła, który nadszedł w 1989 roku. Z tego powodu drugi sen Nebukadnezara, w rozdziale czwartym, reprezentuje poselstwo pierwszego anioła.

„Siedem czasów” Nabuchodonozora zakończyło się w „czasie końca” w 1798 roku, wraz z nadejściem ostrzegawczego poselstwa o zbliżającym się sądzie. Na „końcu dni” jest on człowiekiem nawróconym, przedstawiając tym samym republikański róg bestii z ziemi, gdy była podobna do baranka. Jednocześnie reprezentuje filadelfijski protestancki róg bestii z ziemi.

Jako pierwszy król Babilonu stanowi typ Belsazara, ostatniego króla Babilonu. Jego sąd został zapowiedziany typologicznie przez sąd nad Nimrodem i z kolei stanowił typ sądu nad Belsazarem. Jego sąd oznaczał otwarcie sądu śledczego 22 października 1844 roku.

Nabuchodonozor, król, do wszystkich ludów, narodów i języków, które mieszkają na całej ziemi: Pokój niech się wam pomnoży. Uznałem za słuszne ogłosić znaki i cuda, które Bóg Najwyższy uczynił względem mnie. Jak wielkie są Jego znaki i jak potężne są Jego cuda! Jego

królestwo jest królestwem wiecznym, a Jego panowanie trwa z pokolenia na pokolenie. Ja, Nabuchodonozor, żyłem spokojnie w moim domu i pomyślnie mi się wiodło w moim pałacu: śnił mi się sen, który mnie przeraził, a myśli na moim łożu i widzenia mojej głowy zatrzwożyły mnie. Daniela 4:1-5.

Sen przeraził Nabuchodonozora, a symbolika snu przedstawia wieczną Ewangelię pierwszego anioła, która nakazuje ludziom: „Bójcie się Boga”.

I ujrzałem innego anioła lecącego środkiem nieba, który miał odwieczną Ewangelię, aby ją głosić mieszkańcom ziemi oraz każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, i wołał donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, gdyż nadeszła godzina Jego sądu; oddajcie pokłon Temu, który uczynił niebo i ziemię, i morze, i źródła wód. Objawienie 14:6-7.

Wieczna ewangelia jest trzyetapowym przesłaniem; pierwszy etap, reprezentowany przez pierwszego anioła, to bać się Boga, drugi etap to oddać Mu chwałę, a trzeci jest reprezentowany przez godzinę Jego sądu. „Chwała” oznacza charakter, a drugie „nuże” w historii buntu Nimroda to etap, w którym badano charakter miasta i wieży. Był to sąd badawczy. Połączenie Kościoła i państwa jest obrazem bestii, a drugi krok Nimroda polegał na zmanifestowaniu obrazu bestii, lecz drugi etap wiecznej ewangelii prowadzi do uwielbienia Bożego charakteru, nie Nimroda.

Lęk Nabuchodonozora jest symbolem pierwszej próby, podobnie jak wybór Daniela, by nie spożywać babilońskich potraw, gdyż Daniel bał się Boga. Pierwszy anioł pojawił się w historii w 1798 roku, a następnie został wzmocniony 11 sierpnia 1840 roku. Sen Nabuchodonozora umiejscawia nadejście pierwszego poselstwa w czasie końca, w roku 1798.

Miałem sen, który mnie przeraził, a myśli na moim łożu i widzenia mojej głowy niepokoiły mnie. Dlatego wydałem dekret, aby przyprowadzono przede mnie wszystkich mędrców Babilonu, aby oznajmili mi wykładnię tego snu. Wtedy weszli magowie, astrologowie, Chaldejczycy i wróżbici; opowiedziałem im sen, lecz nie oznajmili mi jego wykładni. W końcu stanął przede mną Daniel, którego imię było Belteszassar, zgodnie z imieniem mojego boga, a w którym jest duch świętych bogów; i przed nim opowiedziałem sen, mówiąc: O Belteszassarze, mistrzu magów, ponieważ wiem, że duch świętych bogów jest w tobie i żadna tajemnica cię nie trapi, opowiedz mi widzenia mojego snu, który miałem, i jego wykładnię. Daniela 4:5-9.

Nadejście pierwszego przesłania w czasie końca, w 1798 roku, reprezentowanego przez lęk Nabuchodonozora, wyznacza moment, kiedy księga Daniela miała zostać odpieczętowana.

Lecz ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca: wielu będzie biegać tu i tam, a poznanie się pomnoży. ... I rzekł: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu będzie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale rozumni zrozumieją. Daniela 12:4, 9, 10.

Gdy Księga Daniela została rozpieczętowana w „czasie końca”, wezwano ludzi, aby przybyli i zbadali wzrost wiedzy, a to wezwanie ostatecznie wyłoniło dwie klasy czcicieli. Jedna klasa nie mogła zrozumieć, a druga mogła. Mędracy Babilonu, przedstawieni jako „magowie, astrologowie,

Chaldejczycy i wróżbici”, nie mogli zrozumieć, lecz Daniel rozumiał. Babilońscy „mędrcy” nie mogli zrozumieć, a zatem reprezentują bezbożnych. Daniel reprezentował mądrych.

Będziemy kontynuować rozdział czwarty Księgi Daniela w następnym artykule.

Ci, którzy są niewierni dziełu Bożemu, są pozbawieni zasad; ich motywy nie mają takiego charakteru, by skłaniać ich do wybierania tego, co prawe, we wszelkich okolicznościach. Słudzy Boży powinni zawsze czuć, że znajdują się pod okiem swojego pracodawcy. Ten, który czuwał nad świętokradczą ucztą Baltazara, jest obecny we wszystkich naszych instytucjach, w biurze rachunkowym kupca, w prywatnym warsztacie; a bezkrwawa ręka równie pewnie zapisuje twoje zaniedbania, jak zapisała straszliwy wyrok na bluźnierczego króla. Potępienie Baltazara zostało zapisane słowami ognia: „Zważono cię na wadze i znaleziono cię lekkim”; a jeśli nie wywiążesz się ze swoich obowiązków powierzonych ci przez Boga, twoje potępienie będzie takie samo. Poselstwa do młodzieży, 229.